

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobců:

a) **Mgr. D. Š.**
bytem XXX

b) **MUDr. M. H.**
bytem XXX
oba zastoupeni Mgr. Janem Pořízkem, advokátem
se sídlem Kováků 554/24, Praha 5

c) **Městská část Praha 21**
se sídlem Staroklánovická 260, Praha 9
zastoupen JUDr. Lukášem Klicperou, advokátem
se sídlem Uruguayská 380/17, Praha 2

d) **J. Š.**
bytem XXX
zastoupen JUDr. Peterem Andrisem MBA Ph. D., advokátem
se sídlem Pod Klaudiánkou 8, Praha 4

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: **1) Ekospol a. s.**
se sídlem Dukelských hrdinů 747/19, Praha 7

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2) Mgr. D. Š.

3) Městská část Praha 21

4) J. Š.

bytem/sídlem dle údajů uvedených shora

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XXX č. j. XXX, sp. zn. S-MHMP XXX,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne XXX, č. j. XXX, sp. zn. XXX, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům a) XXX a b) XXX náhradu nákladů v řízení ve výši 19 702,80 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Jana Pořízka, advokáta.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci c) Městské části Praha 21 náhradu nákladů v řízení ve výši 12 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Lukáši Klicpery, advokáta.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci d) XXX náhradu nákladů v řízení ve výši 18 328,50 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petera Andrise, MBA, Ph. D., advokáta.
- V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí úřadu Městské části Praha 21, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne XXX, č. j. XXX, sp. zn. XXX, kterým stavební úřad podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) na základě žádosti společnosti Ekospol, a. s. (dále jen „stavebník“) schválil stavební záměr pro stavbu „XXX“, XXX, XXX, na zde uvedených pozemcích v katastrálním území XXX (dále jen „stavba“), a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobců, kteří obdobně jako v podané žalobě nesouhlasili s posouzením stavebního úřadu (str. 4 až 41 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud pro jejich rozsah a obsáhlé vypořádání žalovaným, na důvody, pro které je neshledal opodstatněnými, pro stručnost odkazuje.
3. Při ústním jednání dne 13. 12. 2023 soud postupem podle § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil žaloby ve věci sp. zn. 9 A 20/2023, sp. zn. 9 A 76/2023 a sp. zn. 9 A 78/2023 ke společnému řízení, a nadále věc vedl pod sp. zn. 9 A 20/2023, neboť žaloby směřovaly proti témuž žalobou napadenému rozhodnutí a skutkově spolu souvisí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

II. Žaloba.

4. Žalobci a) XXX a b) XXX v *prvním žalobním bodu* tvrdili, že jejich odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu výslovně směřovala proti konkrétně specifikovaným závazným stanoviskům dotčených správních orgánů (dále též „DOS“), přičemž žalovaný nechal přezkoumat jen některá. Odvolací řízení bylo doplněno o řadu nových podkladů, přinejmenším se jednalo o opakovanou změnu a doplnění dokumentace stavby, případně další podklady od stavebníka, za účelem dosažení kladného výsledku přezkumu závazného stanoviska Odboru územního rozvoje žalovaného ze dne XXX a dalšího, žalobcům neznámého závazného stanoviska tohoto orgánu ze dne XXX, rozhodnutí ÚMČ Praha 21 ze dne XXX o povolení výjimky z požadavků Pražských stavebních předpisů (dále též „PSP“), závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) ze dne XXX, závazné stanovisko Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) ze dne XXX a závazné stanovisko Odboru pozemních komunikací a drah žalovaného ze dne XXX.
5. Jedinou písemností, doručenou žalobcům po předložení spisu žalovanému, však bylo jeho žalobou napadené rozhodnutí. Žalobcům zejména nebyla doručena žádná písemnost, kterou by je žalovaný informoval o opatření nových podkladů rozhodnutí a možnost vyjádřit se k nim.
6. Ve *druhém žalobním bodu* žalobci namítali nedostatečné vypořádání jejich konkrétně specifikovaných odvolacích námitek, neboť tak žalovaný učinil jen povrchně pod záminkou, že přesahují rozsah námitek, které smí účastník podle § 94k písm. e) stavebního zákona v řízení uplatnit. Žalovaný tak záměrně zaměňoval odvolací důvody a námitky podle § 94n odst. 3 stavebního zákona, aby se s nimi nemusel řádně vypořádat. S odvolacími důvody týkajícími se porušení obecných požadavků na umísťování staveb, se žalovaný „vypořádal“ opsáním pasáží ze závazného stanoviska MMR týkajícího se souladu s územně plánovací dokumentací (dále též „ÚPD“), ačkoli jde o jiná hlediska posuzování stavebního záměru. S řadou dalších konkrétně označených odvolacích námitek se žalovaný nevypořádal vůbec.
7. K tomu žalobci poukázali na § 94n odst. 3 stavebního zákona a tvrdili, že z něj nelze dovozovat nemožnost uplatnit jiné námitky po koncentraci řízení, natož vůbec. Kdykoli za řízení mohou účastníci namítat rozpor stavebního záměru, dokumentace, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavků DOS s právními předpisy. Naproti tomu rozsah odvolacích důvodů vyplývá z § 82 odst. 2 a § 89 odst. 2 správního řádu. Odvolací důvody tak nejsou nijak omezeny na skutečnosti uplatněné v námitkách dle § 94n odst. 3 stavebního řádu, pouze nemohou být uplatněny nové ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Odvolací důvody nejsou nejen omezené, ale žalovaný byl povinen prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v celém rozsahu, tedy i zda netrpí vadami, které žalobce a další odvolatelé nevytkli.
8. Odvolací důvody nemusí být nijak spojeny s dotčením práv odvolatele. Požadavek, aby ke krácení jejich práv došlo, se vztahuje k napadenému rozhodnutí jako celku, nikoli k jeho jednotlivým vadám. Nesouhlasili s vypořádáním námitek, že stavba v nepřiměřeném rozsahu zastíní jejich pozemek argumentem, že své tvrzení ničím nepodložili. K tomu poukázali na datum, kdy se dověděli o zahájení řízení (oznámení z 18. 2. 2021, tedy rok po jeho zahájení), lhůtu 15 dnů na uplatnění námitek, která běžela v době šíření SARS COVID-19 a potřebu seznámit se s rozsáhlými podklady rozhodnutí, posoudit je a připravit námitky, kdy během

této lhůty nemohli stihnout opatřit studie zastínění nebo jiný odborný podklad. Stavebník přitom svou žádost připravoval přinejmenším od roku 2016.

9. Odkázali na § 4 odst. 2, 4 správního řádu, § 7 odst. 1, 2 téhož zákona a potřebu přiměřeného poučení, rovného postavení a nestranného postupu správního orgánu vůči dotčeným osobám. Měli za to, že je žalovaný měl o nedostatečném podložení jejich námitky poučit a dát jim dostatečnou lhůtu k odstranění, stejně jako tomu bylo u stavebníka. Současně je měl poučit, že jinak se k námitce nebude přihlížet. Opačným postupem jim uplatnění práva podat námitky fakticky znemožnil, neboť nemohli vědět, že stavební úřad a žalovaný nebudou v rozporu s § 3 správního řádu zastínění jejich pozemku zjišťovat a že si k tomu v rozporu s § 50 odst. 2 téhož zákona neopatří vlastní podklady. Žalovaný na jím shledané nedostatky neupozornil ani další odvolatele, zjevně tedy námitky doplnit nechtěl, aby se jimi nemusel řádně zabývat.
10. Ve *třetím žalobním bodu* uváděli obdobně jako v první žalobní námitce a tvrdili porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přitom se jednalo o neobvyklý rozsah doplnění podkladů v odvolacím řízení, zřejmě za již pomyslnou hranici, při jejímž překročení dochází k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. V jiných případech, kdy žalovaný nechce stavbu za každou cenu prosadit, taková rozhodnutí prvostupňového orgánu ruší. Poukázali na § 36 odst. 3 správního řádu, § 90 odst. 1 písm. c) téhož zákona a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dle kterých je porušení tohoto práva jednou z nejzávažnějších vad řízení.
11. Žalovaný navzdory opatření řady nových podkladů ze strany stavebníka i jiných správních orgánů tuto skutečnost žalobcům nesdělil, nedoručil příslušné sdělení jejich právnímu zástupci do jeho datové schránky a tím jim seznámení s těmito podklady a vyjádření k nim znemožnil. Žalobou napadené rozhodnutí je tak pro žalobce zcela překvapivé, z opatrnosti dodali, že případným doručením sdělení veřejnou vyhláškou by žalovaný svou povinnost nesplnil. Poukázali na § 94m odst. 2 stavebního zákona a § 144 správního řádu, stranu 42 žalovaného rozhodnutí, dle které mělo odvolací řízení pouze 11 účastníků, další nebyli v rozhodnutí identifikováni ve smyslu § 94m odst. 2 stavebního zákona. Měli za to, že i řízení s velkým počtem účastníků je stále správním řízením s konkrétními účastníky, které musí být žalovaný schopen identifikovat a v rozhodnutí uvést. Nelze připustit, aby z rozhodnutí nebylo zřejmé, kdo je jeho účastníkem a komu se doručuje, tedy pro koho je po právní moci ve smyslu § 73 odst. 1 správního řádu závazné. Nikomu, kdo v něm uveden není, nemůže být rozhodnutí doručeno ani veřejnou vyhláškou.
12. Pro posouzení, zda má řízení dle § 144 správního řádu velký počet účastníků, jsou rozhodující účastníci, s nimiž správní orgán jako s účastníky řízení jedná. Do počtu účastníků nelze pro účely aplikace tohoto ustanovení započítávat jakési hypotetické v doručované písemnosti neidentifikované osoby jenom proto, aby správní orgán mohl doručovat veřejnou vyhláškou a tím zvyšovat pravděpodobnost, že se ani skuteční účastníci řízení s písemností neseznámí a nebudou správní orgán obtěžovat reakcí na ně.
13. Uzavřeli, že odvolací řízení nebylo řízením s velkým počtem účastníků a žalovaný byl povinen veškeré písemnosti doručovat jednotlivě. Této skutečnosti si byl vědom, neboť žalobou napadené rozhodnutí takto doručoval. Kdyby sdělení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí vydal a toliko je vyvěsil na svoji úřední desku, postupoval by nezákonně a na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

sdělení by nebylo možné pohlížet jako doručené. Žalovaný by nebyl oprávněn dané sdělení žalobcům doručit veřejnou vyhláškou ani, kdyby se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků. Ustanovení § 144 odst. 6 správního řádu, § 27 odst. 1 písm. a) téhož zákona, § 94m odst. 2 a § 94k stavebního zákona, až na jedinou výjimku, nepřikazuje doručování veřejnou vyhláškou, a to ani v řízení s velkým počtem účastníků, zákon to nabízí jen jako možnost. Při využití této možnosti má stavební úřad a žalovaný zvažovat, že se jedná výjimečný institut.

14. Ustanovení § 94m stavebního zákona výslovně upravuje doručování písemností v prvním stupni, výslovně zmiňuje oznámení o zahájení řízení. Dle § 91 odst. 1 správního řádu nabývá rozhodnutí odvolacího správního orgánu právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům dle § 27 odst. 1 téhož zákona. Toto ustanovení tak v zásadním ohledu následků doručení staví odvolatele na roveň účastníkům řízení, jimiž se vždy i ve společném územním a stavebním řízení s velkým počtem účastníků doručuje jednotlivě.
15. Odlišné doručování písemností odvolateli podle § 94k písm. e) stavebního zákona (jednotlivě), oproti ostatním účastníkům řízení podle tohoto ustavení je ospravedlněno jeho zvýšenou procesní aktivitou. Projevil totiž zvýšený zájem na výsledku řízení, včetně např. zájmu a seznámení se s podklady rozhodnutí. Další účastníci řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona, kteří odvolání nepodali, se pravděpodobně nebudou chtít vyjádřit k podkladům rozhodnutí odvolacího orgánu ani se s nimi nebudou chtít seznámit.
16. K tomu žalobci odkázali na judikaturu k § 42 odst. 4 s. ř. s. a tvrdili, že se v jejich věci jedná o procesní nerovnost absurdních rozměrů, kdy žalovaný nerozhodl ve lhůtě podle správního řádu, ani podle stavebního zákona a z jeho rozhodnutí není nadto zřejmé, kdy mu přesně spis předán. Ačkoli lze očekávat, že se tak stalo do poloviny prosince 2021, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 2. 2023. Žalovaný tedy lhůtu pro rozhodnutí výrazně násobně přesáhl, tím postupoval nezákonně. V důsledku tohoto nezákonného postupu by žalobci a další odvolatelé, kdyby jim bylo doručováno veřejnou vyhláškou, museli soustavně kontrolovat úřední desku žalovaného déle než jeden rok. A to i v době, kdy žalovanému lhůta neběžela, jelikož by o tom nevěděli. A i během této doby by mohl žalovaný nějakou písemnost, týkající se projednávané věci, na svou úřední desku vyvěsit.
17. Opětovně poukázali na § 4 odst. 2, § 36 odst. 3, § 4 odst. 4 a § 6 odst. 2 správního řádu. Tvrdili, že pokud správní orgán porušil svým postupem zákon, sám se výhody spočívající v možnosti doručovat pro něj komfortněji veřejnou vyhláškou zbavuje.
18. Žalovaný byl povinen žalobcům a dalším odvolatelům doručit sdělení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim jednotlivě, neboť takovému výkladu nic nebrání. Ve společném územním a stavebním řízení s velkým počtem účastníků není doručování veřejnou vyhláškou ani účastníkům řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona obligatorní. Žalovaný tak však nepostupoval, čímž žalobcům znemožnil uplatnění jednoho z jejich nejvýznamnějších práv účastníků v řízení. Podklady rozhodnutí přitom byly v odvolacím řízení doplněny ve značném rozsahu.
19. Zdůraznili, že si byl žalovaný povinnosti doručit žalobcům předmětné sdělení jednotlivě dobře vědom, neboť žalobou napadené rozhodnutí jim takto doručil. Poukázali na to, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje vypořádání se s žádným vyjádřením k podkladům

rozhodnutí opatření v průběhu odvolacího řízení. Toto vyjádření tak buď nabylo v důsledku nezákonného postupu žalovaného podáno ani dalšími účastníky řízení, nebo žalovaný flagrantně porušil § 68 odst. 3 správního řádu vyžadující, aby odůvodnění obsahovalo informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s vyjádřením účastníků řízení k podkladům rozhodnutí.

20. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobci poukázali na § 149 odst. 7 správního řádu s tím, že odvolací orgán nemá žádný prostor k úvahám, zda si potvrzení či změnu stanoviska vyžádá, či nikoliv. Odvolatel nemusí výslovně uvést, proti kterým závazným stanoviskům svým odvolání míří, postačí, že je to zřejmé z jeho obsahu. Obdobně jako v úvodu prvního žalobního bodu tvrdili, že jejich odvolání směřovala proti konkrétně vymezeným závazným stanoviskům, žalovaný však nechal přezkoumat jen některá, ignoroval jak odvolací důvody směřující proti obsahu závazných stanovisek s přímým odkazem na § 149 odst. 7 správního řádu, tak bez něj. Například tomu bylo v odvolacím bodu, směřujícím proti obsahu závazného stanoviska ohledně nezákonné likvidace srážkových vod, kdy žalovaný namísto zajištění přezkumu tohoto závazného stanoviska, na něj pouze odkázal. Žalobci při tom dané závazné stanovisko přímo zmínit nemohli, neboť nebylo obsaženo ve spisovém materiálu, který stavební úřad umožnil žalobcům prostudovat.
21. Dále tvrdili, že v některých případech byl postup žalovaného až absurdní, když například výtky směřující proti obsahu závazného stanoviska Úřadu městské části Praha 21 Odboru životního prostředí a dopravy ze dne 18. 2. 2019, bez zajištění jeho přezkumu vypořádal parafrázováním tohoto obsahu.
22. V této souvislosti namítali nezákonný postup při přezkumu závazného stanoviska orgánu územního plánování žalovaného ze dne 18. 11. 2019, které bylo stěžejním podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, a namítali, že neměli možnost seznámit se se závazným stanoviskem MMR ze dne 2. 8. 2022, vydaným v průběhu odvolacího řízení, z jehož textu opsané pasáže tvoří podstatnou část odůvodnění rozhodnutí žalovaného. I přesto je z odůvodnění zřejmé opakované porušení zákona při vydání tohoto závazného stanoviska MMR, neboť nepřezkoumávalo jen závazné stanovisko odboru územního rozvoje žalovaného ze dne 18. 11. 2019, ale též závazné stanovisko téhož orgánu ze dne 16. prosince 2021, které se mělo vyjadřovat k souladu s ÚPD podle dokumentace stavby vypracované až v průběhu řízení. Ani s tímto závazným stanoviskem se žalobci nemohli dosud seznámit, nebylo podkladem prvostupňového rozhodnutí, bylo vydáno až po vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Není při tom zřejmé, kdy a jakým způsobem se toto závazné stanovisko do spisu dostalo, nicméně skutečnost, že se tak stalo, svědčí o manipulaci se spisem ze strany nebo ve prospěch stavebníka. Jeho řádný přezkum byl vyloučen, neboť bylo ze strany MMR účelově potvrzeno předtím, než se k tomu žalobci mohli vyjádřit a jeho vady vytknout.
23. Dále je z žalobou napadeného rozhodnutí patrné, že MMR při přezkumu závazných stanovisek komunikovalo se stavebníkem a umožnilo mu opakovaně doplňovat či měnit dokumentaci stavby, aby nemuselo závazná stanoviska měnit. Naopak s žalobci MMR při přezkumu závazných stanovisek žalovaného nijak nekomunikovalo, neumožňovalo jim před vydáním závazného stanoviska MMR vyjádřit se k upravené dokumentaci stavby. Neučinil tak ani žalovaný, v rámci jehož jím vedeného odvolacího řízení přezkum závazných stanovisek probíhal.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

24. Žalobci dokonce ani nevěděli, že přezkum závazných stanovisek probíhá, že jeho předmětem jsou dvě stanoviska (jedno vůbec neznali) a nemohli tak výsledek přezkumu nijak ovlivnit, ačkoli byl pro rozhodnutí o jejich odvolání stěžejní.
25. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze závazného stanoviska MMR vyplývá, že se toto nevypořádalo s některými důvody rozporu stavby s ÚPD. K tomu žalobci uvedli příklady, které jejich tvrzení dokládají. Tvrdili, že pokud v rámci přezkumu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu dojde ke změně podkladů sloužících zároveň jako podklad závazného stanoviska, musí o tom odvolací orgán, případně nadřízený dotčený správní orgán provádějící přezkum, ostatní účastníky řízení informovat a umožnit jim seznámit se těmito podklady a vyjádřit se k nim. K tomu musí dojít před skončením přezkumu, tedy potvrzením či změnou závazného stanoviska. Pozdější vyjádření již totiž nemůže výsledek přezkumu ovlivnit. Především musí být toto vyjádření umožněno odvolateli, který přezkum závazného stanoviska inicioval a bez jehož odvolání by žádný přezkum neproběhl.
26. Poukázali na § 7 odst. 1, 2 správního řádu, rovné postavení dotčených osob a možnou diskriminaci účastníků řízení, kteří nemohli výsledek přezkumu ovlivnit. Ten je při tom zásadní pro výsledek celého řízení, jelikož závazné stanovisko nadřízeného dotčeného správního orgánu je pro odvolací správní orgán v hlavním řízení závazné.
27. K tomu odkázali na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018-107 a uzavřeli, že odvolateli, který inicioval přezkum závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, musí být umožněno seznámit se s novými podklady, které pro účely tohoto přezkumu opatřil nadřízený dotčený správní orgán případně odvolací správní orgán v hlavním řízení. Tato možnost mu musí být dána před skončením přezkumu a potvrzením či změnou přezkoumávaného závazného stanoviska. Zejména to platí v případě, kdy ostatní účastníci řízení se s těmito podklady seznámit mohli, typicky pokud je sami nadřízenému dotčenému správnímu orgánu nebo odvolacímu správnímu orgánu v hlavním řízení poskytli. V projednávané věci však žalovaný ani MMR, navzdory podstatnému doplnění podkladů pro přezkum závazného stanoviska odboru územního rozvoje žalovaného ze dne 18. 11. 2019 a závazného stanoviska téhož orgánu z 16. 12. 2021, nepostupovali. Žalobci o přezkumu závazných stanovisek, ani o existenci jednoho z nich, ani doplnění podkladů pro tento přezkum nevěděli, nemohli se k podkladům vyjádřit a výsledek přezkumu jakkoli ovlivnit. Naopak stavebník byl o přezkumu závazných stanovisek ze strany MMR nejen informován, ale dokonce mohl předkládat podklady, jimiž jeho výsledek ovlivnil. Porušení citovaných zákonných ustanovení je tak očividné.
28. Žalobce c) Městská část Praha 21 v *pátém žalobním bodu* brojil proti nevypořádání se s jeho odvolacími námitkami a nesouhlasil se závěry žalovaného, který měl u některý z jeho námitek za to, že vybočují z věcného rámce, a proto k nim nepřihlédl. K tomu žalobce c) poukázal na § 94n odst. 3 stavebního zákona a z něj vyplývající zásadu legality s tím, že žalovaný měl jeho námitky posoudit, i když překračují věcný rámec a uvážit, zda daná námitka není podnětem k dodržení zákonného postupu, ke kterému je povinen ex lege, a to zejména stran procesní správnosti ve vztahu k závazným stanoviskům a souladu záměru s právními předpisy, včetně PSP. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se žalovaný k námitkám nad rámec vyjádřil, ale závadnost postupu neodstranil.

29. Namítal, že z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní námitky žalobce žalovaný shledal jako řádně nevypořádané v rozhodnutí stavebního úřadu. Dále není zřejmé, jak podané námitky a odvolací důvody žalovaný vypořádal z individuálního pohledu žalobce. Žalobce odmítl plošné vypořádání odvolacích námitek s ostatními odvolateli, neboť každý chrání rozdílné zájmy. Tím žalovaný rezignoval na svou povinnost přezkoumat řádnost vypořádání všech námitek žalobce stavebním úřadem a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
30. K tomu žalobce c) poukázal na své podání ze dne 10. 3. a ze dne 12. 7. 2021 a námitky zde uvedené, zejména zvyšování zastavěnosti případnou realizací stavby a narušení charakteru lokality, rozpory s PSP, k akustické studii, vodovodnímu řádu, kanalizaci, doplnění dokumentace ve vztahu k vlivu spodní vod, zařízení staveniště, nedoložení majetkoprávních smluv podmiňujících platnost některých vyjádření, nedoložení potřebných stanovisek nebo vyjádření nutných k vydání rozhodnutí nebo povolení, např. stanovisko nebo vyjádření Městské části Praha 21.
31. Dále poukázal na svou námitku, že je doplněná projektová dokumentace (dále též „PD“) opatřena stejným datem zpracování jako předchozí nevyhovující a není zřejmé, k jaké dokumentaci byla vypracována jednotlivá stanoviska a zda se tak stalo k aktuální verzi PD.
32. Dále poukázal na námitku k Souhrnné technické zprávě B.1.5e k trvalému záboru půdy a její skryvky. Tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s podstatou námitky, tj. zpochybněním obsahu závazného stanoviska, které měl nechat žalovaný podle § 149 odst. 7 správního řádu přezkoumat.
33. Nesouhlasil s posouzením námitky na požadavek zpětného využití dešťových vod a jejich likvidaci, neboť žalovaný nevzal dostatečně v potaz, že bylo dané závazné stanovisko a povolení k nakládání s povrchovými vodami vydáno na základě staré verze projektové dokumentace, v jejíž části došlo k opravě objemu neretenční nádrže a dalším změnám. Mělo být ověřeno, zda je dané závazné stanovisko stále aktuální. Zpochybnil, zda s ohledem na nová zjištění bylo vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami.
34. Brojil proti vypořádání námitky týkající se drenáží, ty budou při provádění stavby porušeny, žalobce si není vědom, že by v Souhrnné technické zprávě bylo řešeno jejich zakruhování, pokud budou zjištěny.
35. Žalobce rovněž nesouhlasil se stanoviskem žalovaného k jeho námitce dopravního řešení na komunikaci ul. XXX a zabezpečení přechodu pro chodce, není doložen souhlas MČ Praha 21 s napojením na stávající chodník, žalovaný se nezabýval podstatou námitky, ale odbyl ji konstatováním existence závazných stanovisek, aniž by konkrétně uvedl, jakým způsobem tato stanoviska námitku žalobce řeší.
36. Odmítl posouzení námitky o zatřídění komunikace ul. XXX odborem dopravy, odd. organizace dopravy MHMP a tvrdil, že k rozhodnutí o zatřídění této komunikace je příslušný silniční správní úřad, který se ale k jejímu zařazení nevyjadřoval. Účelová informace o komunikaci XXX jako komunikaci účelové je v rozporu se stavebním povolením, realizací a kolaudací. K tomu poukázal na územní rozhodnutí, které připojil, dokládající, že se jedná o místní komunikaci III. třídy. Odkaz žalovaného na sdělení MHMP, odboru dopravy, oddělení organizace dopravy, ze dne 22. 10. 2022 je nepřipadný, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

příslušným silničním správním úřadem dle § 7 odst. 1 zákona by měl být MHMP, odbor pozemních komunikací a drah, oddělení silničního správního úřadu. Není tedy doložena skutečnost, že předmětná komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací.

37. Dle žalobce se žalovaný řádně nevypořádal ani s jeho námitkou, že záměr jednoznačně převyšuje zástavbu nejbližšího okolí, odkaz žalovaného na stanovisko MMR nepostačuje a žalovaný měl zkoumat soulad rozhodnutí stavebního úřadu se zákonem a podzákonnými předpisy, zejména PSP. Nadto je stanovisko MMR zatíženo vadami, jak bude uvedeno dále.
38. Žalovaný se řádně nezabýval ani jeho námitkou provedení srážkové kanalizace, kterou žalovaný odmítl jako nekonkrétní. Žalobce však poukázal na spisový materiál a vyjádření Pražských vodovodů a kanalizací (dále též „PVK“). Žalovaný blíže neodůvodnil úvahu, proč nepřevzetí srážkové kanalizace do správy PVK nemůže mít žádný vliv na povolení stavby, vůbec se nezabýval možným namítaným zvýhodněním stavebníka ani, zda je naplněna podmínka § 94l odst. 2 písm. d) stavebního zákona z důvodu absence u jednání o převzetí budované kanalizace.
39. Žalovaný se také nevypořádal s námitkou potřeby souhlasu žalobce k probíhajícímu společnému řízení, nesprávně vyhodnotil, že není zasaženo do práv žalobce, neboť tomu tak je minimálně v rovině dopravního napojení se do majetku ve správě žalobce. Byla zasažena i práva žalobce, spočívající v potřebě řádného a bezpečného užívání dětského hřiště a jeho okolí.
40. Ve spisovém materiálu rovněž chybí souhlas Hl. m. Prahy ve formě dle § 184a stavebního zákona, tedy na situačním výkrese.
41. Stavba nijak nerespektuje skutečnost blízkého vedení stavby „XXX“.
42. V *šestém žalobním bodu* tvrdil neprovedení řádného přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu tím, že se žalovaný omezil na přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu jen v rozsahu námitek uvedených v jednotlivých odvoláních a v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu nezkoumal soulad rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které jeho vydání předcházelo s právními předpisy, včetně PSP.
43. V *sedmém žalobním bodu* poukazoval na změny záměru v průběhu řízení před stavebním úřadem, ale dokonce i v průběhu odvolacího řízení, naposledy podáním stavebníka ze dne 8. 9. 2022. Tyto nebyly nijak zohledněny ve vztahu k postupům dle stavebního zákona a jeho prováděcím předpisům, ale i ve vztahu k zvláštním právním předpisům a dotčeným orgánům. Stavební úřad ani žalovaný se nezabývali charakterem změn z hlediska možnosti umožnit znovu účastníkům uplatnit námitky. K tomu poukázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn 1 As 50/2014. V odvolacím řízení došlo k doplňování záměru v takovém rozsahu, že byla narušena zásada dvojinstančnosti řízení. Pro tyto změny by mělo dojít k opakovanému otevření lhůty pro podání námitek. Poukázal na to, že žalovaný nekriticky přejímá argumentaci stavebníka z posledně zmíněného podání, dokonce technikou „copy and paste“.
44. V *osmém žalobním bodu* namítal absenci závazných stanovisek k projednávanému záměru a absenci přezkoumání odvoláním napadených závazných stanovisek. K tomu poukázal na § 149 odst. 7 správního řádu a odvoláním žalobců a) a b). Měl za to, že stavební úřad není oprávněn posoudit, zda změna záměru ve smyslu změny projektové dokumentace má či

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nemá vliv na zájmy chráněné zvláštními právními předpisy v působnosti dotčených orgánů státní správy.

45. Je úkolem stavebního úřadu, aby posoudil obsah závazných stanovisek a jejich souhlas s projednávanou PD, včetně posouzení jejich relevantnosti po provedených revizích. Lichá je související argumentace žalovaného, který nekriticky převzal důvody z podání stavebníka. Je odpovědností stavebníka, aby předložil dokumentaci v takovém stavu, aby mohla být projednána s DOS a pokud nadále v PD provádí změny, je rizikem stavebníka a jeho povinností, aby doložil soulad těchto změn se zájmy chráněnými DOS.
46. Obě rozhodnutí v projednávané věci jsou postavena na základě závazných stanovisek vydaných k jiné dokumentaci, než dle které bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu. V řízení tak absentuje posouzení finálně projednaného záměru ze strany DOS. K tomu označil jednotlivá závazná stanoviska datovaná před prováděním úpravy dokumentace a uvedl, že v rámci odvolacího řízení nedošlo k potvrzení nebo změně všech závazných stanovisek, která byla odvoláními napadena. Příkladem označil závazné stanovisko úřadu Městské části Praha 21-odbor ŽP a dopravy ze dne 18. 2. 2019, závazné stanovisko MHMP, odbor ochrany prostředí ze dne 27. 8. 2019 a závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy ze dne 12. 8. 2018.
47. V *devátém žalobním bodu* tvrdil nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor PSP s tím, že je nerozhodné, zda žalobce tyto rozpory přímo namítal či nikoli. Správní orgán je povinen postupovat ex lege a bez upozornění ze strany účastníků řízení soulad záměru s PSP ověřit. K tomu poukázal na jednotlivá právní ustanovení PSP, jejichž rozpor v průběhu řízení napadal, konkrétně §§ 11, 20, 27, 16, 22, 31 a § 32, resp. § 33 PSP a uvedl argumentaci, kterou uplatnil v průběhu stavebního řízení.
48. V *desátém žalobním bodu* namítal nezákonnost rozhodnutí z důvodu rozhodnutí o připojení s tím, že je v rámci záměru budována nová místní komunikace, která má být připojena ke stávající komunikaci XXX a prostřednictvím parkoviště na komunikaci XXX. Ulice XXX je podle územně analytických podkladů místní komunikací II. třídy. K připojení veřejně přístupné účelové komunikace k místní komunikaci je třeba souhlasu dotčeného správního orgánu dle § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Žalovaný přitom k tomu uvedl, že takového rozhodnutí formou závazného stanoviska není třeba. Ve spise se ale navzdory tomu nachází závazné stanovisko úřadu Městské části Praha 21-odboru ŽP a dopravy ze dne 13. 1. 2020, které takový souhlas uděluje. Pro svou absenci řádného odůvodnění, včetně popisu povolovaného připojení, je však zatíženo vadou, pro níž je nezákonné. Nadřízený správní orgán při potvrzování tohoto závazného stanoviska se zabývá otázkou zbytnosti takového souhlasu na straně 5 a žalovaný jeho argumentaci převzal. Dopravní řešení záměru je tak dle žalobce zmatečné a nedostatečně vyřešené procesně i věcně.
49. V *jedenáctém žalobním bodu* žalobce tvrdil rozpor s územně plánovací dokumentací, konkrétně s oddílem 7a odst. 14 Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy (dále jen „ÚP“), poukázal na výškovou hladinu střech okolních dvoupodlažních domů s tím, že třípodlažní a vyšší zástavba je pouze v lokalitě X, která je však od záměru izolována prolukami a stávající zástavbou. Umisťovaný záměr tak nijak nezapadá do dané lokality, není nezbytný pro zachování prokazatelných vazeb na prostorové prvky v okolí, na tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nenavazuje, ale vysoce nad nimi dominuje. Zároveň tento záměr není určující pro podobu veřejných prostranství, ani nedotváří stávající urbanistické struktury.

50. Zpochybil, že místní podmínky veřejné infrastruktury předpokládané navýšení zátěže umožňují, neboť stávající síť a využití místních pozemních komunikací není pro uvedený záměr vhodná. Argumentace MMR, převzatá na straně 34 a 35 žalovaného rozhodnutí, popírá výjimečnost podmíněné přípustného koeficientu podlažních ploch a zcela ji relativizuje. Závazné stanovisko dle § 96b stavebního zákona z 18. 11. 2019 a 16. 12. 2021 (tedy až po rozhodnutí stavebního úřadu), stejně jako potvrzující závazné stanovisko MMR ze dne 2. 8. 2002, jsou tak zatížena vadou.
51. K tomu žalobce zdůraznil, že závazné stanovisko ze dne 16. 12. 2021 bylo vydáno až vydání rozhodnutí stavebního úřadu, čímž byla výrazně omezena možnost žalobce se k tomuto stanovisku před jeho potvrzením MMR vyjádřit přesto, že stavebníkovi bylo umožněno opakovaně doplňovat či měnit dokumentaci ke stavbě takovým způsobem, aby posuzovaná závazná stanoviska nemusela být měněna. Odkázal na rozsudek NSS ve Sbírce rozhodnutí NSS pod číslem 4201/2021 a citoval z něj. Konstatoval, že souběžně došlo k nesprávnému posouzení záměru i z ostatních hledisek dle § 96b stavebního zákona.
52. Uzavřel, že z těchto důvodů došlo k pochybení při úvaze o aplikovatelnosti podmíněné přípustných koeficientů podlažních ploch, a tedy souladu záměru s územně plánovací dokumentací, míra využití území pro stanovený kód C je překročena, jak je konstatováno i v závazném stanovisku orgánu územního plánování ze dne 18. 11. 2019.
53. Žalobce d) J. Š. uplatnil v žalobě obdobné námitky jako předchozí žalobci a stejně tak tvrdil absenci vypořádání jeho odvolacích námitek.
54. Konkrétně ve *dvanáctém žalobním bodu* namítal, že žalovaný povrchně a nesprávně posoudil jeho námitku požadavku na vydání stanoviska nebo vyjádření Městské části Praha 21 k infrastruktuře v jejím majetku nebo správě. Žalobcova nemovitost se nachází v území daného správního celku, je napojena na jeho infrastrukturu, jeho vlastnické a věcné právo tím může být přímo dotčeno, neboť na této infrastruktuře je přímo závislý. Tuto odvolací námitku uplatnil proto, aby bylo ověřeno, že nedojde k zásahu do infrastruktury s přímým dopadem na jeho nemovitost. Dokladem vadného posouzení tohoto odvolacího důvodu žalovanými je i skutečnost, že odvolání v této věci podala i samotná Městská část Praha 21.
55. Ve *třináctém žalobním bodu* tvrdil nepřezkoumatelnost stanoviska žalovaného k jeho odvolací námitce, že podklady neobsahovaly informaci týkající se případně probíhajícího řízení připojení komunikace ulice Zalešanská, kdy k tomu stavební úřad uvedl, že o této skutečnosti nebyl nijak informován. Dle žalobce si žalovaný odporuje, když na jednom místě rozhodnutí uvádí, že povinností stavebního úřadu je ověřit, zda doložené podklady jsou pro vydání rozhodnutí kompletní, a na jiném místě uvádí, že je žalobcova odvolací námitka nepřezkoumatelná. K tomu žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu nelze přezkoumat, resp. ověřit zda jsou shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí kompletní.
56. Ve *čtrnáctém žalobním bodu* poukázal na svou námitku, že stavební úřad nevypořádal jeho námitku týkající se dopravní obslužnosti a průjezdnosti. Pochybnosti žalobce spočívaly v rozporech ve stanoviscích Úřadu Městské části Praha 21 a nadřízeného orgánu MHMP, odboru pozemních komunikací a drah, tedy v totožné věci. Tento postup považoval za

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

tendenční, ve prospěch záměru, obzvlášť za situace, kdy se Městská část Praha 21 sama odvolala.

57. V *patnáctém žalobním bodu* považoval za ledabylé vypořádání jeho odvolací námitky, že navrhovaná stavba nadměrně vyčerpává přípustnou zastavěnost v území a koncentruje podlažnost v porovnání se stávající okolní zástavbou. K tomu poukázal na koeficient podlažních ploch (dále též „KPP“) v části územním plánem definované jako OV-B. KPP je u záměru stanoven na samé hranici přípustnosti bez jakékoli rezervy a v části OB-C, kde je umístěna většina obytných domů záměru, je vypočten jako hodnota podmíněně překročitelná. To je však možné pouze v případě zachování a dotvoření stávající urbanistické struktury, jak tomu ale u záměru není. Vypočtený koeficient KPP proto hodnotu nepřekročitelného KPP v daném území překračuje. Stanovisko MMR ze dne 2. 8. 2022, které žalovaný v odvolacím řízení zajistil, původní stanovisko ÚP SÚ HMP částečně v odůvodnění změnilo, ve zbývajícím rozsahu potvrdilo. Takový postup „sanace“ původního stanoviska v průběhu odvolacího řízení je procesně nepřipustný. Ve stanovisku MMR se nikde nevyskytuje objektivní zdůvodnění, proč měla být k posouzení záměru podmíněně přípustná hodnota KPP 0,8; kdy hodnota v daném území KPP je 0,5. MMR dle žalobce dále pokračuje výčtem budov v okolí, čímž „prokazuje“, že se záměr nevymyká stávající urbanistické struktuře. Zda je tento výčet jednoznačným průkazem, však není ze stanoviska zřejmé, neboť například nezohledňuje stáří budov. Pro určení urbanistické struktury by se ale měly brát v úvahu pouze stavby, které jsou povolitelné za současné legislativy. Postup MMR proto považoval za účelový.
58. V *šestnáctém žalobním bodu* tvrdil, že se žalovaný de facto nezabýval jeho odvolacím důvodem ohledně umístění parkové plochy – plovoucí „ZP“, postupoval tak nezákonně. Žalovaný se nedostatečně věnoval existujícím stavbám na pozemku XXX, pouze konstatoval, že stavební úřad vede řízení o jejich odstranění a nerespektoval, že by mohly být tyto „černé stavby“ dodatečně povoleny dle § 129 stavebního zákona. Navíc žalovaný konstatoval, že jsou to stavby na pozemcích stavebníka a byly provedeny bez jeho vědomí. Žalobce považoval za těžko uvěřitelné, že by o tomto stavebník nevěděl, naopak se lze domnívat, že existenci těchto staveb záměrně stavebník zamlčel. Kdyby je totiž v projektu uvedl, projevila by se jejich existence ve výpočtech bilancí a koeficientů ploch nebo by muselo být součástí povolení záměru i odstranění těchto staveb. Výsledek řízení o odstranění stavby je dle žalobce předběžnou otázkou pro posouzení. Žalovaný měl postupovat nejméně podle § 57 ve spojení § 64 správního řádu, vyčkat výsledku odstranění nepovolených staveb a poté teprve tuto věc řádně posoudit.
59. V *sedmnáctém žalobním bodu* namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s PSP, náležitě nevypořádal důvody žalobcova odvolání ve vztahu k §§ 11, 12, 16, 20 a § 32 PSP. K tomu žalobce poukázal na jednotlivé odvolací důvody, mj. se ve vztahu k počtu parkovacích stání důrazně ohradil proti takovému procesnímu postupu, kdy bylo v odvolacím řízení rozhodnuto dne 15. 11. 2022 o výjimce dle § 32 PSP. Namítal, že mu bylo tímto přístupem odňato právo podrobit rozhodnutí o výjimce přezkumu v rámci správního (odvolacího) řízení. K tvrzení žalovaného, že se všichni účastníci mohli s rozhodnutím o výjimce seznámit, je třeba uvést, že se mohli seznámit již pouze s vydaným rozhodnutím o výjimce, kde nebyli účastníky povolování této výjimky. K tomu poukázal na judikaturu NSS ve věci sp. zn. 5 As 168/2018, z níž citoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

60. V *osmnáctém žalobním bodu* tvrdil žalobce nevypořádání jeho odvolacího důvodu stran posouzení záměru stavby z hlediska vlivu na životní prostředí. Již v odvolání upozorňoval, že je posouzení ze dne 13. 1. 2017 staršího data než projektová dokumentace z 03/2018. Vyjádřil tak pochybnost, zda byla PD totožná s tou, která byla předložena k vyjádření MHMP, odboru ochrany prostředí ze dne 27. 8. 2019. Skutečnost, že se jedná o totožnou dokumentaci dle žalobce není prokázána, odbor ochrany prostředí MHMP neuvedl ve svém vyjádření ze dne 27. 8. 2019, že předloženou dokumentaci posoudil, pouze sdělil, že se k záměru vyjádřil dne 13. 1. 2017. Tím není prokázáno, že se projektová dokumentace nezměnila, kdy ta předložená k vyjádření 2019 je označena 03/2018 a je tedy pozdějšího data, než bylo vyjádření ze dne 13. 1. 2017.
61. V *devatenáctém žalobním bodu* poukázal na nevypořádání svého odvolacího důvodu proti nezohlednění podmínek závazných stanovisek a vyjádření DOS k projektové dokumentaci a chybějící konkrétní popis zohlednění těchto podmínek. Namítal, že pokud se žalovaný domníval, že jeho odvolací námitka není dostatečně podložena, a proto se s ní nemůže řádně vypořádat, byl žalovaný povinen o tom žalobce poučit a dát mu k odstranění této vady dostatečnou lhůtu stejně, jako to umožnil stavebníkovi, který mohl doplňovat podklady i v průběhu odvolacího řízení. Opačným postojem znemožnil žalobci podání této námítky, neboť žalobce nemohl vědět, že stavební úřad a žalovaný nebudou v rozporu s § 3 správního řádu přezkoumávat zapracování zohlednění těchto podmínek a kompletně ověřovat jejich zapracování do dokumentace, tedy si v rozporu s § 50 odst. 2 téhož zákona neopatří vlastní podklady. Dle žalobce je veřejným zájmem, aby zohlednění podmínek DOS bylo náležitě přesvědčivé.
62. Ve *dvacátém žalobním bodu* brojil proti posouzení odstupových vzdáleností, oslunění a denního osvětlení s tím, že stavební úřad a žalovaný nezohlednili, že navrhovaná budova B má být umístěna 14 metrů od jeho rodinného domu, mezi nímž a stavbou se bude nacházet zahrada žalobce. S ohledem na výšku stavby budou mít její uživatelé prakticky nerušený výhled na rodinný dům a zahradu žalobce a budou moci sledovat veškeré dění v obytných místnostech rodinného domu s okny orientovanými na jih (ložnice, dětské pokoje a koupelna) a na zahradě. Tím bude docházet k narušování soukromí žalobce a jeho rodiny. Blízkost stavby, zejména budovy B (v odpoledních hodinách ale i budovy C) povede také k zastínění zahrady a oken zmíněných obytných místností rodinného domu žalobce. Poukázal na příslušnou ČSN a tvrdil, že stavební úřad a žalovaný nepřistupovali k této výtce z hlediska hodnocení pohody bydlení žalobce a jeho rodiny i s přihlédnutím k rozhodovací praxi NSS, na kterou žalobce poukázal a z níž citoval. Na hodnocení záměru z tohoto pohledu tak zcela rezignovali.
63. Ve *dvacátém prvním žalobním bodu* tvrdil, že se žalovaný nezabýval důkladně jeho odvolací námitkou, že záměr výškovou hladinou přesahuje okolní zástavbu. Konkrétně, že je první nadzemní podlaží nové zástavby výškově usazeno výrazně výše díky terénním úpravám, než první nadzemní podlaží stávající zástavby – domu žalobce. Konstatoval, že nijak nebrojí proti jakékoli zástavbě na pozemku stavebníka, ale jen proti výstavbě, která svým objemem a kapacitou neodpovídá výměře pozemku, charakteru okolní zástavby apod. Znovu poukázal na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 8 As 27/2012-113.
64. Ve *dvacátém druhém žalobním bodu* (obdobně jako u žalobního bodu stran KPP) opětovně poukazoval na skutečnost, že je pozemek č. XXX jednoznačně částečně zastaven a je vadně

započten pro posuzování koeficientů KPP. Pokud žalovaný uvedl, že se tato skutečnost žalobce netýká, měl za to, že se ho musí týkat koeficienty zastavěnosti, neboť z toho vyplývá zahuštění zástavby, která sousedí s jeho nemovitostí. V řízení o odstranění stavby bylo zahájeno řízení o dodatečném stavebním povolení zmiňované černé stavby na daném pozemku a pokud ji stavební úřad dodatečně povolí, což se může s největší pravděpodobností stát s ohledem na znění § 129 stavebního zákona, pak jsou všechny bilance a koeficienty související se zastavěností značně účelově zkreslené. V důsledku toho bude nová zástavba skutečně „hustší“ než je přípustné, což je u nové zástavby závažnější.

65. Ve *dvacátém třetím žalobním bodě* namítal, že žalovaný a stavební úřad žalobci nedoručovali (vyjma napadeného rozhodnutí) písemnosti v souladu se zákonem. K tomu poukázal na § 94m odst. 2 stavebního zákona a ustanovení § 144 správního řádu, jakož § 27 odst. 1 písm. a), dále na ustanovení § 94k písm. a) až d) stavebního zákona a uvedl, že žádné z citovaných ustanovení stavebnímu úřadu nepřikazuje, že má v nějaké situaci doručovat veřejnou vyhláškou. V projednávané věci se přitom nejedná o situaci stavebního záměru zasahující do území několika obcí v řízení s velkým počtem účastníků, kde se doručuje veřejnou vyhláškou obligatorně (§ 94m odst. 2 věta třetí stavebního zákona). Odvolací řízení zjevně nebylo řízením s velkým počtem účastníků, kdy ze strany 42 vyplývá, že mělo pouze 11 účastníků. Není proto jasné, proč jiné písemnosti v průběhu odvolacího řízení nebyly žalobci doručovány jednotlivě, ač tak byl žalovaný povinen. Toho si byl žalovaný evidentně vědom, neboť žalobou napadené rozhodnutí jednotlivě doručoval. V důsledku postupu žalovaného v rozporu se zákonem by žalobce musel soustavně kontrolovat úřední desku žalovaného déle než jeden rok, a stejně i úřední desku stavebního úřadu v řízení prvního stupně. Žalobce několikrát požadoval, aby mu bylo doručováno jednotlivě, žalovaný a stavební úřad však zneužívali situace v tom směru, že jednotlivé písemnosti vydávali tak, že převážná část lhůty k naplnění práv žalobce uplynula v době různých svátků, prázdnin apod. K tomu poukázal na konkrétní situace. Stavební úřad a žalovaný mu tak stěžovali uplatnění práv, kdy na jedné straně byly žalobci poskytovány lhůty v obdobích, kdy si nemohl ani zabezpečit např. odborná vyjádření, naproti tomu stavebníkovi byl dán potřebný prostor. K tomu poukázal na § 7 odst. 1, 2 správního řádu a požadavek rovnosti dotčených osob.
66. Žalobci žádali, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného, osob zúčastněných na řízení a další podání účastníků

67. V písemném vyjádření k žalobě žalobců a) a b) žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce nepřezkoumání všech závazných stanovisek DOS, proti nimž odvolání směřovala, poukázal na § 94k písm. e) stavebního zákona s tím, že jako účastníci společného územního a stavebního řízení mohli žalobci uplatnit námitky v případě přímého dotčení jeho vlastnického nebo jiného věcného práva a k pozemku či stavbě dle § 94n odst. 3 téhož zákona. K tomu odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 As 258/2015.
68. K závazným stanoviskům jejichž přezkum neproběhl uvedl, že žalobci uplatnili pouze formální argumentaci bez konkrétních námitek nezákonnosti či věcné nesprávnosti a bez návaznosti na jejich vlastnická či jiná věcná práva. Jednalo se víceméně o pouhá konstatování údajných nedostatků, s nimiž se žalovaný mohl vypořádat sám. K tomu odkázal na stranu 38 a 39 svého rozhodnutí.

69. K námitkám proti závaznému stanovisku v oblasti ochrany ovzduší poukázal na obsah stanoviska a měl za to, že žalobci konkrétní námitky neuvedli, podmínky závazného stanoviska byly zapracovány do podmínek provádění stavby, k tomu odkázal na str. 12 rozhodnutí stavebního úřadu.
70. K námitkám proti závaznému stanovisku z hlediska krajinného rázu uvedl, že toto není závazným stanoviskem, ale opatřením dle § 154 správního řádu z něhož vyplývá, že stavební záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení, a odkázal na obsah tohoto sdělení. Obdobně tomu dle žalovaného bylo i u závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, kde žalobci opět neuplatnili konkrétní námitky proti jeho obsahu. Žalovaný zdůraznil, že dané stanovisko bylo sice vydáno k dokumentaci před revizemi, nicméně žádná z provedených revizí PD se netýkala zájmů na úseku požární bezpečnosti.
71. K námitce o neinformování žalobců o doložení nových podkladů do spisu a zpochybnění doručování písemností v řízení veřejnou vyhláškou uvedl, že řízení před stavebním úřadem i odvolacích řízení tvoří jeden celek. Okruh účastníků i způsob doručování by tak měl být totožný, otázkou doručování se zabýval na straně 24 a 25 rozhodnutí, otázkou doplňování nových podkladů v odvolacím řízení pak na straně 24. Nesouhlasil s tím, že účastníků odvolacího řízení bylo dle rozdělovníku žalobou napadeného rozhodnutí pouze 11, neboť právě z rozdělovníku vyplývá, že účastníkům dle § 27 odst. 2 správního řádu, včetně odvolatelů, tedy i žalobcům, bylo doručováno formou veřejné vyhlášky na úřední desku, stejně jako rozhodnutí stavebního úřadu. K tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp. zn. 52 A 94/2018. Rozdělovník je dle žalovaného pouze pomocným vodítkem. S ohledem na doručování v prvoinstančním řízení formou veřejné vyhlášky lze předpokládat, že se žalobci o daný záměr zajímají a úřední desku sledují. Jako liché se tak dle žalovaného jeví jejich tvrzení, že se neměli možnost seznámit s podklady v odvolacím řízení a že vydání rozhodnutí pro ně bylo překvapující. Přisvědčil žalobcům, že doručování formou veřejné vyhlášky není v řízení s velkým počtem účastníků obligatorní a jedná se o možnost. Nicméně pokud tak stavební úřad a žalovaný postupovali, nejednali v rozporu se zákonem. K nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí připustil, že lhůta pro rozhodnutí v odvolacím řízení byla překročena. Nicméně tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost a správnost žalobou napadeného rozhodnutí.
72. Pokud žalobci namítali, že žalovaný použil pasáže ze stanoviska orgánu územního plánování – odboru územního rozvoje MHMP, resp. z přezkumného stanoviska MMR konstatoval, že jde o logický postup, kdy většina odvolacích námitek proti danému závaznému stanovisku směřovala a MMR se jako nadřízený správní orgán s nimi vypořádal.
73. K námitce žalobců, že MMR přezkoumalo kromě závazného stanoviska daného odboru ze dne 18. 11. 2019 též závazné stanovisko téhož orgánu ze dne 16. 12. 2021, s nímž neměli možnost se seznámit, neboť nebylo podkladem prvostupňového rozhodnutí, což dle nich svědčí o manipulaci se spisem žalovaný uvedl, že závazné stanovisko ze dne 16. 12. 2021 bylo aktualizací závazného stanoviska ze dne 18. 11. 2019, poukázal na znění přezkumného závazného stanoviska MMR, dle něž je podkladem pro vydání závazného stanoviska ze dne 18. 11. 2019 projektová dokumentace s datem 03/2018. Podkladem pro závazné stanovisko ze dne 16. 12. 2021, pak projektová dokumentace s datem 03/2018, včetně revize s datem 05/2021. Konstatoval, že aktualizované závazné stanovisko bylo doloženo v rámci

odvolacího řízení, které tvoří s prvostupňovým řízením jeden celek, žalobci měli možnost se s tímto podkladem před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámit.

74. Pokud žalobci poukazovali na rozpory v postupu MMR při přezkumu zmíněných závazných stanovisek uvedl, že bylo v dikci MMR vyžádat si v případě nejasností při přezkumu ze strany stavebníka doplnění další podkladů či dokumentace. Vždy šlo o taková doplnění, s nimiž se žalobci před vydáním žalovaného v rozhodnutí mohli seznámit, a která se navíc věcných práv žalobců nijak nedotýkala.
75. V písemném vyjádření k žalobě žalobce c) žalovaný k námitkám nevypořádání příslušných ustanovení PSP konstatoval, že žalobce uplatnil takové množství námitek a subnámitek, že bylo pro oba správní orgány velmi obtížné se vypořádat se všemi aspekty jejich podstaty. Naprostou většinu z nich shledali nedůvodnými, často pramenící ze zmatečnosti a neznalosti odvolatele, jakož i jiných odvolatelů, a do určité míry ze zneužití postavení účastníka řízení. Poukázal na to, že povinnost dostatečného odůvodnění rozhodnutí nemůže být chápána zcela dogmaticky, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 29 A 96/2013. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jenom nejzávažnějším vadám rozhodnutí. Souhlasil se žalobcem, že i v případě námitek přesahující rámec, které může účastník podat, je správní orgán povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení správními předpisy dle § 89 odst. 2 správního řádu, to však oba správní orgány učinily. I v případě, kdy šlo o námitky přesahující přípustný rámec, se k nim žalovaný vyjádřil a vypořádal je.
76. Za nedůvodnou považoval námitku žalobce kritizující postup žalovaného, kdy se nejprve vyjádřil k námitkám prvních odvolatelů a poté pouze k těm, které se s jeho námitkami neshodují. Pokud by se totiž vyjadřoval u každého odvolatele ke každé námitce, které se často opakují, stalo by se jeho rozhodnutím značně rozsáhlým a nepřehledným, což by bylo spíše ke škodě než k užitku. Poukázal na to, že námitky v žalobě jsou v případě daného žalobce podrobnější a rozsáhlejší než námitky v odvolání a není z nich zřejmé, které z nich žalobce považuje ze strany stavebního úřadu za nevypořádané.
77. K námitkám stran projektové dokumentace, skřívky ornice, likvidace srážkových vod, meliorace, bezpečnosti chodců, zařídění komunikace Zalešanská, údajně nadměrné výšky zástavby, provedení srážkové kanalizace a absence souhlasu daného žalobce k záměru uvedl, že se jedná o námitky uvedené v odvolání, s nimiž se řádně a dostatečně vypořádal na straně 20 až 23 svého rozhodnutí, stejně tak jako námitkami úpravy projektové dokumentace na 24 rozhodnutí.
78. K poukazu žalobce c) na to, že odvolání podali též žalobci a) a b), kteří také napadli neaktuálnost, neplatnost a obsahové nedostatky řady závazných stanovisek, poukázal na svou reakci na danou námitku v žalobou napadeném rozhodnutí. Z reakce je patrné, že každý z účastníků hájí v řízení pouze svá dotčená práva ve smyslu § 94n odst. 3 stavebního zákona, ochrana veřejných zájmů náleží DOS. Takto obecně položená námitka jde opět nad rámec námitek, jež může obec ve společném řízení uplatnit. Žalovaný odmítl další část námitek týkající se posouzení, zda změna záměru má či nemá vliv na zájmy chráněné zvláštními právními předpisy, neboť je úkolem stavebního úřadu, aby posoudil obsah závazných stanovisek a porovnal je s obsahem PD. Pokud se ta která změna či revize dokumentace zájmů sledovaných jednotlivými DOS nedotýká, pak se DOS znovu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k posouzení nedosílá. Opačný postup by byl v rozporu se zásadou rychlosti, hospodárnosti a flexibility řízení.

79. K výtce nepřezkoumání všech závazných stanovisek DOS, která byla v řízení napadena, konkrétně Odboru životního prostředí a dopravy Úřadu Městské části Praha 21 ze dne XXX, Odboru ochrany prostředí MHMP ze dne XXX a závazného stanoviska HZS hl. m. Prahy ze dne XXX žalovaný uvedl, že odvolání žalobce nesměřovalo proti obsahu uvedených závazných stanovisek, tedy nenastal postup dle § 149 odst. 5 správního řádu.
80. K tvrzenému rozporu stavebního záměru s jednotlivými ustanoveními PSP konstatoval, že žalobce tento rozpor v odvolání nekonkretizoval. Žalovaný se otázkou v souladu stavby s PSP v rozhodnutí podrobně zabýval na základě odvolání jiných odvolatelů, nikoli žalobce, který tuto námitku neuplatnil, resp. tak učinil pouze obecně a nekonkrétně.
81. K námitce nezákonnosti rozhodnutí o připojení pozemku par. č. XXX v k. ú. XXX na pozemní komunikaci Zaříčanská pro absenci jeho řádného odůvodnění odkázal na přezkum tohoto stanoviska dle § 149 odst. 5 správního řádu nadřízeným správním orgánem, tj. Odborem pozemních komunikací a drah MHMP, které dané závazné stanovisko potvrdil, jak vyplývá ze strany 5 a 6 žalovaného rozhodnutí.
82. K námitce rozporu záměru s územně plánovací dokumentací odkázal na obsah svého rozhodnutí.
83. V písemném vyjádření k žalobě žalobce d) žalovaný konstatoval, že se žalobní důvody tohoto žalobce v podstatě shodují s jeho odvolacími důvody, se kterými se podrobně vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. K námitce údajné absence vyjádření Městské části Praha 21, dopravního řešení záměru a jeho vlivu na stávající stav, odkázal na str. 4 až 6 odůvodnění svého rozhodnutí.
84. K námitkám nesouladu záměru s územním plánem, konkrétně nadměrnou vyčerpaností přípustné zastavěnosti území, výpočtu koeficientu podlažních ploch, umístění parkové plochy z plovoucí značky ZP - parky, historické zahrady a hřbitovy, odkázal na stranu 6 až 12 žalovaného rozhodnutí s tím, že vycházel zejména z obsahu závazného stanoviska MMR ze dne 2. 8. 2022.
85. K námitkám souladu záměru s konkrétními ustanoveními PSP a námitkám vydání rozhodnutí o výjimce z § 32 odst. 1 PSP až průběhu odvolacího řízení poukázal na znění dotčeného ustanovení PSP a zejména uvedl, že výjimka byla povolena pro bytové doby XXX z požadavku, aby byla pro stavby, s výjimkou staveb dočasných na dobu nejvýše jednoho roku zřízena vázaná a návštěvnická stání v počtu podle toho nařízení. K důvodům udělení výjimky uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a rozhodnutí o výjimce. Dotčení práv žalobce neshledal, neboť se pozemek žalobce nachází při bytových domech C a D, kde není žádné venkovní parkovací stání navrženo.
86. K námitce posouzení stavebního záměru z hlediska jeho vlivu na životní prostředí a pochybnostem, zda k tomu byla DOS předložena aktuální projektová dokumentace opětovně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a trval na bezpředmětnosti dané námitky.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

87. K tvrzení o tom, že PD dostatečně nezohledňuje podmínky závazných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů státní správy konstatoval obecné požadavky na odvolání, tj. aby z něj bylo patrné, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, jež jeho vydání předcházelo. Připomněl, že DOS představují ochranu jednotlivých složek veřejného zájmu a není tak zřejmé, jakým způsobem se mohla tato námitka dotknout vlastnických či jiných věcných práv žalobce.
88. K poukazu žalobce na to, že žalovaný i stavební úřad rezignovaly na hodnocení záměru z hlediska odstupových vzdáleností, oslunění a denního osvětlení, zastínění pozemku, ztráty soukromí a související pohody bydlení uvedl, že se všem těmto hlediskům v odůvodnění svého rozhodnutí, ale i stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí věnovali s dostatečným prostorem, a sice na žalovaný na straně 18 žalobou napadeného rozhodnutí a dále na straně 29 až 30.
89. K tvrzení o tom, že záměr přesáhne výškové hladiny okolní zástavby a k zastavění části pozemku parc. č. XXX v k. ú. XXX, započtené pro posouzení umístění předmětného záměru., poukázal na odůvodnění svého rozhodnutí na straně 18 až 19.
90. K námitce doručování písemností v řízení veřejnou vyhláškou žalovaný odkázal na svá stanoviska k obdobným námitkám ostatních žalobců a na své závěry na str. 24 a 25 žalobou napadeného rozhodnutí.
91. Žalovaný žádal, aby soud žaloby všech žalobců zamítnul.
92. Žalobci v postavení osob zúčastněných na řízení uváděli obdobně jako v podané žalobě. Stavebník jako osoba zúčastněná na řízení se připojil k jednotlivým vyjádřením žalovaného.
93. V podání došlým soudu dne 10. 12. 2023 žalobci a) a b) na podporu svých námitek poukázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021-55.
94. V písemném vyjádření žalovaného k tomuto podání žalobců a) a b) ze dne 18. 12. 2023 žalovaný konstatoval, že zmíněný rozsudek NSS sice upravuje doručování odvolatelům v odvolacím (územním) řízení s velkým počtem účastníků, avšak ve vztahu k doručování rozhodnutí o odvolání. Tvrzení, že mělo být v odvolacím řízení odvolatelům doručováno jednotlivě i oznámení o doplnění podkladů, je pouze výkladem žalobců. Ze znění daného rozsudku NSS tato povinnost žalovaného nevyplývá. Připomněl, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu bylo vedlejším účastníkům řízení, tedy i odvolatelům, doručováno formou veřejné vyhlášky. Přesto proti němu žalobci a) a b) podali včasné odvolání, způsob doručování písemností v řízení jim tak mohl být znám i s ohledem na dosavadní judikaturu, např. ve věci NSS sp. zn. 2 As 70/2008 a mohli předpokládat, že jim stejným způsobem bude doručováno i v odvolacím řízení. O tom svědčí i postup ostatních žalobců c) a d), kteří se s oznámením o doplnění podkladů rozhodnutí prokazatelně seznámili, když následně přišli nahlédnout do spisu. Tvrzení žalobců a) a b) o zkrácení jejich procesních práv tak považoval za účelové a nedůvodné.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

95. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

96. Zástupce žalobců a) a b) odkázal na obsah žaloby a zdůraznil, že žalobcům nebylo umožněno seznámit se s podklady z odvolacího řízení, přinejmenším žalovaný nedoručil do datové schránky zástupce žalobce výzvu k takovému seznámení., zřejmě byla učiněna veřejnou vyhláškou. Je otázkou, zda žalovaný doručoval všem účastníkům řízení, neboť se to z rozdělovníku žalobou napadeného rozhodnutí nepodává. Věc byla řešena ve správním řízení a mělo by to být zřejmé. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že postačuje dát písemnost na úřední desku, pak toto nevyplývá z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, na který žalovaný poukazoval. K vyrozumění dle § 36 odst. 3 správního řádu dále poukazoval na stavební zákona a § 144 správního řádu s tím, že pokud je odvolatel aktivní, nemělo by být doručováno veřejnou vyhláškou. Byť Nejvyšší správní soud v rozsudku, který byl zaslán zdejšímu soudu rozhodoval ve věci územního řízení, připomněl, že správní řád nerozlišuje doručování jednotlivých písemností, tedy platí i vyrozumění dle § 36 odst. 3. K námitkám nesouladu záměru s územním plánem a k provedenému přezkumu závazných stanovisek konstatoval, že byl správní spis v odvolacím řízení doplňován opakovaně o další podklady. Pokud žalovaný tvrdí, že účastníci mohli vyjádřit k podkladům před rozhodnutím stavebního úřadu a v odvolacím řízení se ve spise objevilo nové závazné stanovisko MHMP Odboru územního rozvoje ze dne XXX ve věci souladu s územním plánem, které bylo přezkoumáno MMR, aniž by se k němu mohli účastníci řízení vyjádřit, svědčí to o porušení jejich procesních práv. Je ostatně otázkou, jak se zmíněné stanovisko MHMP dostalo do spisu, když již bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu, a kdy se tam dostalo. Dále poukazoval na způsob vypořádání odvolacích námitek a koncentrační lhůtu. Nesouhlasil s odmítnutím těch námitek žalobců, u kterých žalovaný neshledal nedotčení jejich práv, neboť jistě mohou namítat rozpor s právními předpisy na ochranu veřejných zájmů. K tomu poukázal na institut opatření obecné povahy a judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vykládá široké pojetí procesních práv účastníků řízení i v rozsahu ochrany veřejných zájmů.
97. Zástupce žalobce c) rovněž odkázal na žalobu, navázal na zástupce žalobců a) a b) a zdůraznil k otázce doručování, že v odvolacím řízení došlo k výraznému doplnění spisového materiálu. K tomu zmínil např. podání stavebníka ze dne 8. 9. 2022, úpravu projektové dokumentace a další. Poukázal na § 96b stavebního zákona a doplnění nového závazného stanoviska. Dále poukázal na § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že jeho klient vyjádření v odvolacím řízení podal, ale stalo se, že některé jeho námitky nebyly vypořádány. Žalovaný tvrdí, že rozsah námitek je dán postavením účastníka řízení, ale dále uvede, že jsou jeho námitky obdobné námitkám ostatních odvolatelů a vypořádá je proto plošně. Takový postup považoval za nezákonný, neboť žalobce měl právo uplatnit své námitky individuálně a takto měly být řešeny. Další pochybení žalovaného spatřoval v tom, že žalobce považoval za obec dle stavebního zákona, ale žalobce je i správce komunikací, proto měl i postavení vlastníka sousedních pozemků. Připomněl žalobní argumentaci, podle které nebylo reagováno na jeho námitky, např. k možnosti skryvky ornice, protože tyto hodnoty mají vliv na depozitum skryvky. V projektové dokumentaci jsou tyto hodnoty uvedeny různé a není zřejmé, z jaké verze, a tedy i z jakých hodnot stavební úřad a žalovaný vycházeli. Ke změnám záměru, tedy ke změnám projektové dokumentace, docházelo v průběhu řízení před stavebním úřadem i v odvolacím řízení, práva účastníků tak byla „zadupána“. Žalovaný uvedl, že postupoval takto z důvodu hospodárnosti řízení, ale pokud se to projevuje tak, že stavebník doplňuje projektovou dokumentaci, aby mohl stavební úřad a žalovaný jeho žádosti vyhovět, je takový postup v rozporu se zákonem. Dále poukázal na celé části odůvodnění rozhodnutí, které žalovaný doslovně od stavebníka převzal. Nesouhlasil s tím,

že žalovaný nechal přezkoumat jen ta závazná stanoviska, která k přezkumu jeho klient výslovně označil. Za paradoxní považoval, aby stavební úřad a žalovaný jako neodborné správní orgány sami posoudili, zda má změna projektové dokumentace vliv či nikoli na zvlášť chráněné zájmy. K tomu poukázal na § 136 stavebního zákona. Žalovaný přitom mohl zaslat seznam změn dotčeným orgánům, aby se vyjádřili, zda závazné stanovisko platí či nikoli. Poukázal na špatné zatřídění místní komunikace XXX, která je komunikací II. třídy a nesouhlasil s argumentací stavebního úřadu a žalovaného. Poukázal na proces při vydávání závazného stanoviska MHMP dle § 96b stavebního zákona, který považoval za chybný, neboť záměrem je umísťována a povolována třípodlažní bytová zástavba, která do zástavby v okolí nezapadá. Tím dochází ke špatnému užití územního plánu, tedy MHMP v závazném stanovisku nesprávně vyhodnotil skutkový stav. V ostatním odkázal na žalobu.

98. Zástupce žalobce d) navázal na předchozí přednesy zástupců žalobců a), b), c) a k otázce doručování upozornil, že bylo všech fází řízení namítáno a žádáno o doručování jednotlivým účastníkům řízení. Konstatoval, že byly písemnosti stavebním úřadem doručovány v nevhodnou dobu typu prázdniny, dnů volna atp., bylo tak ztíženo uplatnění práv účastníka řízení. Pokud žalovaný uvedl, že námitky mohou být podávány pouze v rozsahu dotčení účastníka řízení, poukázal na řízení o odstranění stavby, kterého žalobce není účastníkem řízení. Kdyby bylo přerušeno a vyčkalo se na odstranění stavby, byl by jiný výpočet podlahové plochy. Dále zdůraznil, že v odvolacím řízení bylo rozhodnuto o výjimce a měl za to, že tímto rozhodnutím byla porušena zásada dvojinstančnosti. V ostatním odkázal na žalobu.
99. Všichni zástupci žalobců uvedli, že jejich vyjádřením lze považovat i za stanoviska v postavení osob zúčastněných na řízení ve všech spojených věcech.
100. Zástupkyně žalovaného odkázala na spisový materiál, obě rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Žalobci namítaný rozsudek NSS považoval za překvapující. Dosud bylo doručováno veřejnou vyhláškou dle judikatury správních soudů. Konstatovala, že stavební zákon stanoví, jaký druh námitek mohou účastníci řízení podávat. K námitkám ohledně rozporu s územním plánem uvedla, že bylo vydáno závazné stanovisko. Doplnění podkladů stavebníkem bylo vyžadováno MMR. Účastníci řízení se mohli s podklady pro rozhodnutí seznámit. Výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu v odvolacím řízení byla také doručována na úřední desku. Rozpor s územním plánem posuzuje stavební úřad a žalovaný, je to v jejich kompetenci. K námitkám směřujících do řízení o odstranění stavby uvedla, že se jedná o stavbu na pozemku investora bez povolení, čeká se na její odstranění. Považovala za zjevné, že žalobci stavební záměr nechtějí, mohli ale navrhnout změnu územního plánu, který jinak s takovou stavbou počítá.
101. Zástupce osoby zúčastněné na řízení odkázal na dosavadní podání.
102. Zástupce žalobce c) navrhl provést důkaz výňatkem z územně analytických podkladů ke svému tvrzení o skutečném skutkovém stavu, jak uváděl v bodě 82 žaloby, a sice, že se třípodlažní vyšší zástavba v okolí nachází pouze v lokalitě Rohožník, která je však od záměru izolována prolukami a stávající zástavbou typu „zahradního města“. Na ostatních důkazech netrval. Žalobci a), b) a d) důkazy neuplatnili. Soud provedl navržený důkaz a konstatoval, že ostatní důkazy jsou součástí spisového materiálu, ze které soud při přezkumu zákonnosti vychází a důkaz se jím neprovádí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

103. Při ústním jednání dne 20. 12. 2023, při němž byl následně vyhlášen rozsudek, zástupce žalobců a) a b) opětovně zdůraznil, že doručení sdělení o ukončení zajištění podkladů pro rozhodnutí a možnosti se k nim vyjádřit považuje za druhý nejdůležitější dokument v řízení. Argument správního orgánu, že má účastník odvolacího řízení očekávat doručování veřejnou vyhláškou vypořádal. Nejvyšší správní soud ve svém aktuálním rozsudku. Z něj vyplývá, že se správní orgán nemůže dovolávat legitimního očekávání účastníka řízení, že mu bude doručováno pro něj nevýhodným postupem, naopak, na straně účastníka je legitimní očekávání, že mu bude doručováno pro něj vhodnějším způsobem odpovídajícím právním předpisům. Dále uvedl, že žalobci věděli, že v prvním stupni bylo doručováno veřejnou vyhláškou, ale řízení v prvním stupni bylo zahájeno žádostí stavebníka, tedy žalobci neměli postavení osob, které řízení iniciovaly. V tom spatřoval zásadní rozdíl mezi I. a II. stupněm řízení. Doplnil k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které žalovaný odkazuje ve své žalobou napadeném rozhodnutí, že toto se týkalo stavebního řízení podle starého stavebního zákona a starého správního řádu, kde byla jiná právní úprava a výslovně se uvádělo doručování veřejnou vyhláškou. Oproti tomu v projednávané věci bylo postupováno podle nového stavebního zákona z roku 2006 a nového správního řádu, kde je právní úprava jiná.
104. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
105. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
106. Jak již bylo výše uvedeno, mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu, ani o tom, že v odvolacím řízení byly rozsáhle doplňovány podklady pro rozhodnutí žalovaného, na které soud podle ustálené judikatury správních soudů hledí ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu jako na jeden celek. Tato ustálená judikaturní linie nabývá významu tím spíše, pokud druhostupňový správní orgán z důvodu účastníky řízení uplatněné procesní obrany zcela zásadně doplní spisový materiál, jak tomu bylo v nyní projednávané věci.
107. Z obsahu spisového materiálu je totiž zřejmé, že do stavebního spisu a projektové dokumentace bylo doplněno:
- rozhodnutí ze dne XXX o povolení výjimky z ustanovení § 32 odst. 1 PSP, tj. požadavku „pro stavby je nutno zřídit vázaná a návštěvnícká stání v počtu podle tohoto nařízení“,
 - závazné stanovisko MMR ze dne XXX, kterým bylo změněno odůvodnění závazného stanoviska MHMP, odboru územního rozvoje ze dne XXX, a ve zbytku potvrzeno,
 - stanovisko Policie ČR ze dne XXX, kterým bylo potvrzeno stanovisko Policie ČR ze dne XXX,
 - závazné stanovisko nadřízeného orgánu MHMP, odboru pozemních komunikací a drah, ze dne XXX, kterým bylo změněno závazné stanovisko ÚMČ Praha 21, odboru životního prostředí a dopravy, ze dne XXX a dále potvrzeno závazné stanovisko stejného úřadu ze dne XXX,

- doplnění spisu záměru XXX stavebníkem ze dne XXX, na výzvu MMR ze dne XXX, o (mj.) Schématické půdorysy všech podlaží jednotlivých objektů s vyznačenými plochami HPP..., Formulář pro výpočet KPP..., Panoramatické zákresy záměru ve 3D modelu Prahy v souladu se zadáním IPR Praha..., Výkres C.4.2. Výpočet zeleně s vyznačeným započítatelnými plochami zeleně..., Formulář pro výpočet KZ-přílohy č. A k odůvodnění XXX, pro každou funkční plochu zvlášť., Souhrnnou technickou zprávu, která v oddílu B1.2 obsahuje upravený výpočet koeficientů KPP a KZ, informaci o tom, že všechny výkresy a souhrnná zpráva označeny „revize R3“, Oznámení o zahájení řízení (poznámka soudu - o odstranění stavby) č. j. XXX. a Usnesení o jeho přerušení č. j. XXX.

108. Nadto k tomuto doplnění spisového materiálu stavebník k jednotlivým bodům výzvy MMR uvedl, že do souhrnné zprávy doplnil odůvodnění pro použití podmíněně přípustného koeficientu podlažních ploch, vyjádřil se k rozsahu započítatelných stromů a k otázce části pozemku parc. č. XXX v místě budoucího parku, kdy uvedl, že je tato část pozemku v současné době neoprávněně využita vlastníkem sousedících nemovitostí, jedná se však o stavby nikdy nepovolené, proto stavebník zadal stavebnímu úřadu podnět k vyřešení tohoto nepříjemného stavu a stavební úřad zahájil se stavebníkem řízení o odstranění nepovolených staveb, jak vyplývá z přiloženého oznámení o zahájení řízení.
109. Dále byla spisová dokumentace doplněna stavebníkem dne 29. 7. 2022 ve vztahu k požadavkům MMR, a sice o dodatek č. 1 Souhrnné technické zprávy, revidované výkresy C.3 koordináční situace, C.4.2 výpočet zeleně a půdorys 1.NP objektu B.P01 (B).
110. Spis byl rovněž doplněn o podání stavebníka ze dne 8. 9. 2022 v návaznosti na vydané závazné stanovisko MMR, o výkresy a další dokumenty s tím související, konkrétně C.1 situace širších vztahů, C.2 katastrální situační výkres, C.3 koordináční situace s vyznačenou uliční a stavební čarou, C.4.1 zákres do územního plánu, C.4.3 situace zařízení staveniště, C.4.6 hydrotechnická situace, XXX přípojky plynovodu – situace, XXX plynovodní řad – situace, XXX venkovní silnoproudé rozvody – situace, XXX venkovní rozvody sdělovacích kabelů – situace, XXX komunikace – situace, XXX komunikace – situace rozhledových poměrů, nerozvinutý jižní pohled se srovnáním výškových hladin, dodatek č. 2 Souhrnné technické zprávy a vyjádření stavebníka k některým odvolacím námitkám účastníků Š. a H. (výzva žalovaného k seznámení s podklady rozhodnutí ze dne XXX č. j. XXX ve spojení s obsahem spisového materiálu).
111. K tomu soud doplňuje, že seznam podkladů pro rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení tak, jak byl uveden ve výše citované výzvě žalovaného ze dne 23. 11. 2022 (dále též „výzva žalovaného podle § 36 odst. 3 správního řádu“), nezahrnuje oznámení žalobcům, že se součástí spisového materiálu stalo rozhodnutí o povolení výjimky Městské části Praha 21, Úřadu Městské části, odboru stavebního úřadu ze dne XXX, č. j. XXX, v právní moci dne XXX, jakož i závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP ze dne XXX, které bylo vydáno až po rozhodnutí stavebního úřadu, tedy v průběhu odvolacího řízení.
112. Tímto rozhodnutím byla stavebníkovi povolena výjimka z ustanovení § 32 odst. 1 PSP pro kapacity parkování bytových domů (XXX) XXX na pozemku par. č. XXX v k. ú. XXX s odůvodněním, že navržené řešení parkovacích stání v projektové dokumentaci je akceptovatelné, nebude jím ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob ani sousední

pozemky či stavby, účelu sledovaného obecnými požadavky na využívání území v daném případě bude dosaženo i řešením podle povolené výjimky, kdy potřebná kapacita parkovacích stání (dokonce s malou rezervou), je zajištěna výhradně na pozemku předmětné stavby (dále též „rozhodnutí o výjimce“).

113. Soud v této souvislosti dále připomíná, že podle obsahu spisového materiálu a tvrzení žalobců, kterému žalovaný neodporoval, byli žalobci v průběhu řízení před stavebním úřadem aktivní a domáhali se ochrany svých práv. Ve vztahu k odvolacímu řízení pak je nepochybné, že byli (nejméně) aktivní v tom smyslu, že podali proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání. Právě uvedenou aktivitu žalobců v průběhu stavebního řízení soud považuje za zásadní okolnost, která měla vést i stavební úřad a žalovaného k postupu v souladu se základní zásadou správního řízení vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, z něhož mimo jiné vyplývá, že má správní orgán šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se jeho činnost v jednotlivém případě dotýká. Neměli proto postupovat podle § 144 odst. 6 téhož zákona, které umožňuje v řízení s velkým počtem účastníků doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou.
114. K tomu soud dále uvádí, že ani zákonem předpokládaný „velký počet účastníků řízení“ nebyl (nejméně) v odvolacím řízení naplněn, jak vyplývá ze seznamu adresátů žalobou napadeného rozhodnutí (tzv. „rozdělovníku“). Tam je uvedeno 11 účastníků řízení, tedy jsou tímto počtem samotným žalovaným vymezeni a je nepochybné, že s těmito osobami žalovaný jednal. Zástupcům žalobců doručováno žalobou napadené rozhodnutí „na vědomí“.
115. Výzva žalovaného dle § 36 odst. 3 správního řádu byla určena okruhu 7 účastníků řízení, jak vyplývá ze seznamu adresátů tohoto dokumentu. Z tohoto seznamu je zřejmé, že bylo žalobcům doručováno prostřednictvím úřední desky žalovaného s poznámkou „včetně odvolatelů“, žalobci c) Městské části Praha 21 pak jako účastníku řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu doporučeně. Podle stanoviska soudu podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou tak, jak jsou upraveny správním řádem, nebyly splněny. Podle § 144 odst. 1, 6 správního řádu (1) *Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky. (6) řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.*
116. Za daného stavu soud plně přisvědčuje závěrům aktuálního rozsudku NSS ze dne 7. 12. 2023, který je sice činil ve vztahu k řízení o umístění stavby (a nikoli tedy výslovně ke společnému územnímu a stavebnímu řízení), ale rovněž s velkým počtem účastníků. NSS v rozsudku zejména uvedl [20] *Nejvyšší správní soud nevylučuje, že by se i v odvolacím územním řízení s velkým počtem účastníků mohlo doručovat veřejnou vyhláškou. Tuto možnost lze dovodit z § 87 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s § 144 odst. 6 správního řádu. Doručování veřejnou vyhláškou v řízení s velkým počtem účastníků nicméně není obligatorní. Ustanovení § 144 odst. 6 správního řádu nestanoví, že v takovém řízení se doručuje veřejnou vyhláškou, nýbrž že v něm lze doručovat veřejnou vyhláškou. Ostatně i rozšířený senát, když odůvodňoval svůj závěr o nedostatku pravomoci se postoupenou věcí zabývat, z odkazu na § 144 odst. 6 správního řádu dovozoval fakultativnost tohoto způsobu doručování, jež je podle něj tou podstatnou změnou oproti dosavadní právní úpravě. [21] Zákon tak správnímu orgánu dovoluje v konkrétním*

případě doručovat (některým) účastníkům řízení individuálně. Rozdílný způsob doručování v rámci jedné skupiny účastníků řízení přitom neporušuje zásadu rovnosti účastníků řízení, pokud je odůvodněn objektivními kritérii (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2008 č. j. 1 Ans 2/2008-52, č. 1626/2008 Sb. NSS). [22] Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že ve věci stěžovatele nejen že odvolací správní orgán stěžovateli mohl, nýbrž že musel svá rozhodnutí doručit individuálně. V rámci prvostupňového řízení byl stěžovatel vedlejším účastníkem řízení, tedy jedním z mnoha dalších, kterým se vzhledem k velkému počtu doručovalo veřejnou vyhláškou. Proti prvostupňovým rozhodnutím stěžovatel podal odvolání. Tímto individualizovaným úkonem stěžovatel tak říkajíc „vystoupil z davu“ vedlejších účastníků. Účastník řízení, který podal odvolání, se totiž pro účely odvolacího řízení stává v jistém (přeneseném) smyslu žadatelem, odvolací orgán totiž rozhoduje o jeho podání – odvolání, které lze přeneseně chápat jako žádost o přezkum prvostupňového rozhodnutí. Žadateli se přitom i v řízení s velkým počtem účastníků doručuje rozhodnutí vždy jednotlivě. [23] Odlišné doručování v odvolacím řízení vedlejšímu účastníku řízení, který projednávané odvolání podal, oproti ostatním vedlejším účastníkům (kterým lze i nadále doručovat veřejnou vyhláškou), odůvodňuje právě procesní aktivita odvolatele, která zároveň indikuje jeho zvýšený zájem na výsledku řízení. Přiměřeně zde lze odkázat na judikaturu, která vylučuje doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky podle § 42 odst. 4 s. ř. s. těm osobám, jejichž postavení jako osob zúčastněných na řízení je naprosto zřejmé (právě s ohledem na jejich blízký poměr k věci) a jejichž vyrozumění nemůže soudu činit žádné zvláštní obtíže (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. července 2007 č. j. 1 As 1/2007-104, ze dne 29. května 2013 č. j. 6 AOs 3/2012-74, ze dne 10. prosince 2014 č. j. 9 AOs 7/2013-88 či ze dne 4. března 2015 č. j. 1 As 152/2014-115). K tomuto Nejvyšší správní soud rovněž doplňuje, že odvolací orgán má povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem s námitkami vedlejšího účastníka řízení, pokud podal odvolání. Měli odvolací orgán povinnost jím uplatněné námitky řádně vypořádat, tím spíše 6 As 285/2021 musí následné odvolací rozhodnutí obsahující toto vypořádání individuálně doručit tomuto účastníkovi.

117. Uvedené závěry NSS lze bez rozumných pochybností vztáhnout nejen na doručování samotného rozhodnutí, ale i na tak významný dokument, jakým je výzva účastníkům řízení k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. V něm se uvádí nestanoví-li zákon jinak, musí být (podtržení doplněno soudem) účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.
118. Lze tak uzavřít, že účastník řízení, který je aktivní v průběhu řízení (nadto část žalobců již v řízení před stavebním úřadem žádala, aby s nimi bylo komunikováno přímo a nikoli veřejnou vyhláškou), může právem očekávat, že s ním bude takto jednáno, nejpozději pak

v odvolacím řízení, které svým odvoláním inicioval. Ostatně doručovat jednotlivě měl již stavební úřad, neboť již v průběhu prvostupňového řízení žalobci aktivně bránili svá práva.

119. Žalovaný tak pochybil, pokud žalobce v odvolacím řízení nevyzval k seznámení s podklady pro rozhodnutí a vyjádření k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu jednotlivě, ale doručoval jim prostřednictvím úřední desky. Tím, že žalobci nebyli seznámeni s podklady pro rozhodnutí žalovaného a nemohli se k nim vyjádřit, nebylo naplněno ust. § 68 odst. 3 věta první správního řádu, které správnímu orgánu ukládá *V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobci nadto právem považují zásadní doplnění spisového materiálu a postup žalovaného za porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.
120. Pro úplnost soud uvádí, že procesně nepochybil jen žalovaný, ale i MMR při vydání přezkumného stanoviska ze dne XXX dle § 149 odst. 7 správního řádu, neboť zejména na jeho výzvy byl stavebníkem masivně doplňován spisový materiál. MMR však nedalo žalobcům možnost se k takto doplněným podkladům pro jeho rozhodnutí v řízení přezkum závazného stanoviska vyjádřit, ačkoli samotný přezkum u tohoto nadřízeného správního orgánu svým odvoláním iniciovali. Tento postup MMR se jeví o to závažnější, že MMR přezkoumávalo i závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP ze dne XXX, které bylo vydáno až po rozhodnutí stavebního úřadu, tedy v průběhu odvolacího řízení, a to aniž by se s ním žalobci mohli seznámit a vyjádřit se. MMR přitom jednalo pouze se stavebníkem.
121. Žalobci tak důvodně namítali porušení zásady rovnosti dle § 7 odst. 1, 2 správního řádu a poukazovali na rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018-107, s právní větou *Řízení o přezkumu závazného stanoviska dle § 149 odst. 8 (dříve odst. 5) správního řádu nemá účastníky. Pokud však takové přezkumné řízení probíhá v rámci „hlavního“ správního řízení, pro něž bylo přezkoumávané závazné stanovisko vydáno (ať již je předmětem přezkumu závazné stanovisko dotčeného správního orgánu vydané v řízení v prvním stupni nebo závazné stanovisko vydané správním orgánem nadřízeným dotčenému správnímu orgánu v odvolacím řízení), může být na základě konkrétních okolností dané věci v zájmu zachování práv dotčených osob ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu a jejich rovného postavení ve smyslu § 7 správního řádu nezbytné poskytnout těmto dotčeným osobám, tedy účastníkům „hlavního“ správního řízení, možnost se k otázce, zda má dojít ke zrušení či změně přezkoumávaného závazného stanoviska, vyjádřit.*
122. Žalobní námitka je důvodná.
123. Odvolací řízení bylo zatíženo další procesní vadou, která soud vedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Po podání odvolání žalobců byl totiž spisový materiál doplněn o rozhodnutí o povolení výjimky z § 32 odst. 1 PSP pro kapacity parkování bytových domů XXX stavby na pozemku parc. č. XXX v k. ú. XXX, jak bylo podrobněji uvedeno shora. Okruh účastníků řízení o povolení výjimky dle § 27 správního řádu byl podle jejího odůvodnění stanoven stavebním úřadem tak, že za účastníka dle § 27 odst. 1 téhož zákona považoval pouze stavebníka s tím, že v rámci řízení o výjimce nejsou nijak dotčena práva ani povinnosti žádných dalších osob (např. majitelů sousedních pozemků atd.) ve smyslu § 27 odst. 2 a 3 správního řádu. Odůvodnění daného rozhodnutí stavebního úřadu o nedotčenosti

práv a povinností dalších osob (např. majitelů sousedních pozemků atd.) ve smyslu § 27 odst. 2, 3 správního řádu však postrádá konkrétní argumentaci, jak k uvedenému závěru stavební úřad dospěl. Není tak zřejmé, proč nebyli za účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 2, 3 správního řádu vzati žalobci, kteří se celého stavebního řízení (nejen podaným odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu) aktivně účastnili a dávali tak jednoznačně najevo zájem na projednávání věci. Rozhodnutí o povolení výjimky tak nabylo právní moci (dne 16. 11. 2022) aniž by měli žalobci možnost se k němu vyjádřit a případně proti němu podat odvolání.

124. Tímto postupem stavebního úřadu, resp. žalovaného, který jej aproboval (a nadto připustil, aby až v odvolacím řízení bylo rozhodnutí o povolení výjimky vydáno, aniž v řízení o jejím vydání bylo jednáno se žalobci), tak byla zkrácena procesní práva žalobců, neboť neměli možnost se proti jejímu udělení bránit a využít právní prostředky, které jim k tomu právní řád skýtá. Žalovanému přitom bylo z obsahu spisového materiálu známo, že žalobci námitky ohledně dopravy v klidu ve stavebním řízení uplatnili již před vydáním prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu (žalobce d) str. 40 rozhodnutí stavebního úřadu, žalobci a) a b) str. 55 rozhodnutí stavebního úřadu). Uvedeným postupem došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení, jak žalobci právem tvrdí.

125. Námitka je důvodná.

126. Procesní vadou, která vedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, soud shledal také postup správních orgánů ve vztahu k výpočtu koeficientu podlahové plochy (KPP) stavby. Mezi účastníky není sporu o tom, že probíhá řízení o odstranění stavby na pozemku stavebníka parc. č. XXX, které bylo následně přerušeno. Stavební úřad a žalovaný tak dostatečně nezohlednili ustanovení § 129 odst. 2, 3 stavebního zákona a nevzali v úvahu možné dodatečné povolení stavby. V citovaném ustanovení se totiž uvádí *(2) stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení. (3) Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení. Bude-li předmětem dodatečného povolení dokončená stavba uvedená v § 119 odst. 1, může stavební úřad po ověření splnění podmínek podle § 122 odst. 3 na žádost stavebníka současně samostatným výrokem rozhodnout o povolení užívání stavby a případně stanovit podmínky pro její užívání.

127. Výpočty bilancí a koeficientů ploch jsou za tohoto stavu předčasné. Podle stanoviska soudu byl souladný se zákonem postup dle § 57 ve spojení s § 64 správního řádu, tedy aby bylo řízení přerušeno a správní orgány vyčkaly pravomocného výsledku řízení o odstranění stavby, tj. vyčkaly vyřešení otázky, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Jen tak mohlo být postaveno na jisto, zda a v jakém rozsahu může být část daného pozemku do KPP započtena, či nikoli. Uvedené platí tím spíše, že řízení o takové otázce již probíhá.

128. Námitka je důvodná.

129. S ohledem na shora uvedené procesní vady, které již samy o sobě způsobují nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k rozsáhlým námitkám stran souladu stavby s územně plánovací dokumentací, soud považuje za předčasné zabývat se ostatními námitkami žalobců.

V. Závěr a náklady řízení

130. S ohledem na výše uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí pro procení vady podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku je žalovaný správní orgán vázán (odst. 5).

131. V dalším řízení na žalovaném bude, aby zohlednil výše uvedené závěry soudu a uvážil, do jaké míry pověří dalším postupem stavební úřad nebo odstraní vytýkaná pochybení jinou procesní cestou.

132. Přitom vezme na zřetel, aby s ohledem na rozsáhlé doplnění spisového materiálu v odvolacím řízení bylo postavena na jisto, jaká je aktuální dokumentace stavby a byla ve vztahu k ní ověřena platnost stávajících stanovisek DOS.

133. Při případném opětovném vypořádávání odvolacích námitek tyto posoudil přehledně, pokud možno samostatně ve vztahu k jednotlivým odvolatelům tak, aby jeho stanovisko k nim bylo v souladu s § 68 odst. 6 správního řádu). Byť si je soud vědom rozsahu jejich argumentace, je v zájmu účastníků řízení, aby bylo rozhodnutí žalovaného pro ně v co nejvyšší míře přehledné a srozumitelné, a skýtalo jim odpovědi na otázky, které v opravném prostředku položili a pro které s prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu či jeho podklady nesouhlasili.

134. Odvolacími námitkami se pak zabýval podle jejich obsahu, ev. vyzval jejich podatele k upřesnění, a pokud směřují proti závazným stanoviskům příslušných správních orgánů, důsledně postupoval podle § 149 odst. 7 správního řádu a předložil je k posouzení nadřízenému správnímu orgánu.

135. Všechny strany sporu a zejména stavebníka soud nabádá, aby se pokusili odstranit rozpory a při hledání řešení zohlednili i relevantní judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správního soudu. Neopomenou tak ani judikaturu vztahující se např. k pohodě bydlení a narušování soukromí žalobců, a to s ohledem na blízkost, rozsah a výšku nadzemních podlaží stavby ve vztahu k pobytovým místnostem žalobců a jejich zahradě, jako místě jejich odpočinku.

136. Výrok o nákladech je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.

137. Žalobci a) a b) byli ve sporu úspěšní, soud jim proto přiznal právo na náhradu nákladů v řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu á 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku á 1 000 Kč (2 x 4 000 Kč), dále náklady právního zastoupení za 3 a ½ hlavního úkonu právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na ústním jednání dne 13. 12. 2023, účast při vyhlášení rozsudku na ústním jednání dne 20. 12. 2023, dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., (advokátní tarif), dále 4 x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vynásobeno počtem žalobců a kráceno o 20 % za zastupování dvou a více osob (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), a DPH, jehož je zástupce žalobců plátcem, tedy za jeden hlavní úkon právní služby včetně DPH částku 3 000,80 Kč, dále 1 200 Kč za 4 režijní paušály. Celkem za hlavní úkony a režijní paušály 11 702,80 Kč + 8 000 za soudní poplatky, celkem na nákladech řízení 19 702,80 Kč.

138. Žalobci c) soud přiznal náhradu nákladů v řízení za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu 3 000 Kč a úspěšný návrh na odkladný účinek žaloby 1 000 Kč (4 000 Kč), dále náklady právního zastoupení za 2 hlavní úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast u ústního jednání dne 13. 12. 2023 dle § 11 odst. 1 písm. a), g) advokátního tarifu), dále 2x režijní paušál á 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a DPH, jehož je zástupce žalobce plátcem, celkem 8 228 Kč za náklady právního zastoupení a 4 000 Kč za soudní poplatek, tedy celkem 12 228 Kč.

139. Žalobci d) soud přiznal náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu 3 000 Kč a úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku 1 000 Kč (celkem 4 000 Kč), dále náklady právního zastoupení za 3 a ½ hlavního úkonu právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání dne 13. 12. 2023, účast při vyhlášení rozsudku při ústním jednání dne 20. 12. 2023, dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu), 4x režijní paušál á 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), DPH, jehož je zástupce žalobce plátcem, celkem 14 328,50 Kč za úkony právní služby + 4 000 Kč za soudní poplatek, tedy celkem 18 328,50 Kč.

140. Osobám zúčastněným na řízení soud ničeho neuložil, náklady řízení jim proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Praha 20. prosince 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.